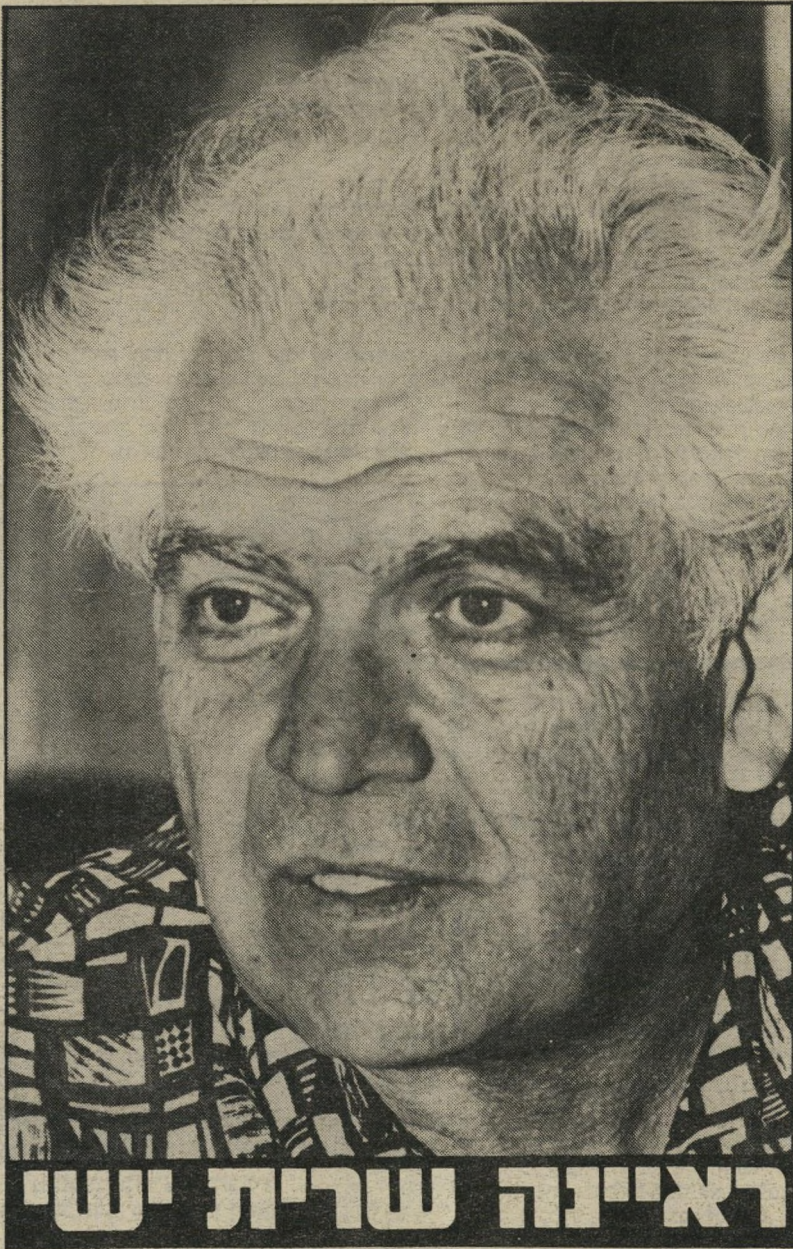

מתי פלד מספר על ילדותו בירושלים, כציעתו במילחמת העצמאות, התקרית בממשלה בימי ההמתנה למילחמת ששת הימים, יחסיו עם אנשי אש"ף, יחסיו עם יובל נאמן ונעמי שמר, רגשותיו כלפי נופי הגדה המערבית ומילחמתו בדמות הסטריאוטיפ של קצין צה"ל

ראיינה שרית ישי

„הרופא אמר לי: את העין של הארי כבר לא נוכל להציל, אבל אתה הולך לאבד את שתי העיניים“

„כמושל עזה דיברתי בעזרת מחרגם, אבל הבנתי מספיק ערבית כדי לדעת מתי הוא עושה לי קנצ'ים“

„ערב כרוץ מילחמת ששת הימים היינו כולנו אנשים אחרים ממה שהיינו כשהסתחיימה המילחמה“

„הור" עלו ארצה מאוקראינה, אמי כחלוצה ציונית ואבי בדרכו לסקוטלנד, ללמוד נגרות“

„חבר שלי ואני החלטנו להחפיר מהבית. נסענו ברכבת לצמח, וחברינו סיפרו להורים שנסענו לספדד“

„עד היום אני שומר את כובע ההלדה שהציל אותי. יש בו חורים, שודרכם חדרו הרסיסים מחתח לעור“

„האלופים, ידידי בעבר,

אינם ידידי כיום!“

השאלות, אחת לאחת, בלי כל נסיון להתחמק.

כרבים אחרים, נהנה גם הוא לספר על ילדותו בירושלים, על בית הוריו ועל פציעתו במילחמת העצמאות, פציעה שעלתה לו כמעט בשתי עיניו.

בעת שיחתנו נכחו בבית זיקה, רעייתו המקסימה, בת למישפחת כנלסון הנוודעת. אביה היה ראשון שגרירי ישראל בארצות סקנדינביה, דודתה היתה רחל שז"ר ובן דודה הוא שמואל תמיר.

בבית היו עוד הבת, אוסי, שעליה סופר כאילו רצתה להינשא לערבי ואביה אסר עליה. פלד מבטל את העניין מכל וכל.

הצבאי של „הארץ“, זאב שיף, כי הוא יכול לפרוש מתפקידו בכבוד – מה הביא איש כזה, שהיה איש מקובל, מכובד, ללכת אל הקצה של השמאל הישראלי ולהיות כמעט מוצא אל מחוץ לחוק על ידי שד הביטחון. זוהי השאלה שהטרידה לא רק אותי, שלא הכרתי את מתי פלד קודם לכן, אלא גם רבים אחרים. לארדווקא ידידיו הקרובים. סתם אנשים, העוקבים בדריכות אחר פרשת פסילתה של הרשימה המתקדמת לשלום.

מתי פלד נינוח, חייכן, פתוח – בניגוד לתדמיתו. בניגוד לאינפורמציה שקיבלתי מאנשים שדיברו איתו לפניי. ענה על כל

באתי לביתו שבמוצא. בית יפהפה, על צלע הר, טובל בירק, כמו שאמר ציון הצלם: „מרוב עצים לא רואים את הבית.“ בפנים ריהוט פשוט, רהיטיניעץ, שטיחים על הריצפה, תמונות על הקירות, שולחן שעליו מפה לבנה, שני פמוטייכסר, עוד מעט תרד ותצטרף אלינו זיקה, רעייתו של מתי פלד, תדליק את הנרות.

שוחחנו במשך כמה שעות. לא הספקתי לשאול את כל מה שרציתי לשאול. הזמן דחק. ניסיתי להבין מה הביא אדם כמוהו – שהתחנך במחנות העולים, בפלמ"ח ובצה"ל, שהיה מאלופי מילחמת ששת הימים, אשר ביום שבו נפרד מהמדים כתב עליו הכתב

לא היו לי כל תוכניות לראיין את מתי פלד, למרות סקרנותי הטיבעית. הדבר היה עשוי להתפרש כתעמולת בחירות מובהקת. אחרי הכל, אני עובדת בעיתון שהעורך שלו הוא יושב ראש הרשימה המתקדמת לשלום.

אך למרות שאינני חברה ברשימה, ולמרות שלא היו לי אפילו תוכניות להצביע עבורה, העדפתי לדלג על האנשים הקשורים בה, במסיגרת עבודתי. אלא שוועדתי הבחירות המרכזית, שהחליטה לפסול את הרשימה, אילצה אותי לבטל את החלטתי ולשנות את דעתי באשר לראיין עם ד"ר מתיתיהו פלד.